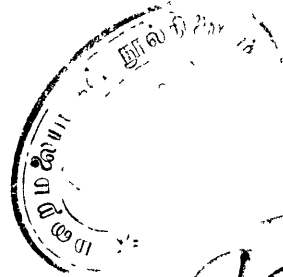

I 10

திரவிட மொழிகளும் இந்தியும்.

43 59

ஆசிரியர் :

ந. சி. கந்தையா பிள்ளை

முத்தமிழ் நிலையம்

சென்னை - 1.

1572

முதற்பதிப்பு—1948 ஆகஸ்டு

M. I. P. PROJECT
Microfilmed.

வினா அறு ஆறு

1572

வெளியிட்டவர் : மே. சக்கரவர்த்தி நயினர்

(C. I. P. House, Madras.)

அச்சிட்டது, கன்னி பிரஸ், சென்னை.

முன்னுரை

1931-ம் ஆண்டு அரசினர் எடுத்த மக்கள் தொகை (Census)யின் படி இந்திய நாட்டில் வழங்கும் மொழிகள் 225. விரிந்தத்துக்கு வடக்கே உள்ள மொழிகள், திராவிடம், பிராகிருதம், பாரசீகம். கிரேக்கம், சித்தியம், மங்கோலியம், அரபு, துலுக்கு முதலிய பறபல மொழிக் கலப்பினால் தோன்றியவை. விரிந்தத்துக்குத் தெற்கே வழங்கும் மொழிகள் பெரும்பாலும் தமிழ் ஆரியம் எனினும் இருமொழிக் கலப்பினாலும் தோன்றியவை.

கன்னடம், தெலுங்கு, துளு, மலையாளம் முதலிய மொழிகள் தமிழினின்றும் பிறந்தவை என்பது ஆராய்ச்சியாளரால் முடிவு கட்டப்பட்டுள்ளது. தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், துளு, மலையாளம் முதலிய மொழிகள் சகோதர மொழிகளென்றும், தெலுங்கு முதலிய மொழிகளுக்குத் தாய், தமிழ் அன்று என்றும் இப்பொழுது தெலுங்கு மக்களுட் சிலர் கூறுகின்றனர். இக்கருத்துத் தவறுடைய தென்பதை மொழி ஆராய்ச்சி வல்ல, அறிஞர் பல ஆண்டுகளின் முன்னரேயே கண்டித்துள்ளார்கள். வெவ்வேறு

Even such languages as Telugu, Canarese and Malayalam are merely offshoots of their Tamil Mother. Some scholars have fancied Telugu and other so called Dravidin languages are quite independent of Tamil. This is the old song of grown up children turning proud and disowning all relationship to their ancestry. If all Sanskrit words and derivatives as eliminated from these languages are taken the residue of words left will be found to be ancient Tamil words, now considered obsolete, or found in the poetry of by gone days.

South Indian research V.I. 1—Rev. J. LAZARUS, B. A. D D

மக்கள கலப்பதால் புதிய சாதியினர் தோன்றுவது போல, மொழிகள் கலப்பதாலும் புதிய மொழிகள் தோன்றுகின்றன. ஒரு மொழி மாறுபட்டு வேறு மொழியாவதை மக்கள் விருமபாவிடில் அவர்கள் தமது மொழியை பிற மொழிக் கலப்பின்றி வழங்குதல் வேண்டும்.

பழைய இந்தி, பாரசீக, அரபு, துலுக்குச் சொற்களை ஏற்று உருதுவாக மாற்றியது. பின்பு உருதுவினின்று பாரசீக, அரபு, துலுக்குச் சொற்களை நீக்கி விட்டு இக்கால இந்தி எழுந்தது. சில ஆண்டுகளின் முன, மிக்க வட மொழிக் கலப்போடு வழங்கிய தமிழ் வடசொற்களை உதறி விட்டுத் தனித்தமிழாக மாற்ற மடைகின்றது. தமிழ்நாட்டிலே ஒருகூட்டத்தினர், வடசொற்களைத் தமிழுடன் கலப்பதே தமிழ் வளர்ச்சிக்கு ஏற்ற தெனச் சொல்லி க்கொண்டு தமிழோடு வடசொற்களை உருமாற்றமின்றிக் கலந்து வழங்குகின்றனர். பழைய இந்தி, உருது இந்தி மொழிகளாகப் பிரிந்தது போல, இன்னும் சில காலத்தில் தமிழ், தனித் தமிழ், வட மொழித் தமிழ் என இரண்டாகப் பிரிந்து வளர்ச்சியுறும் எனபதில் ஐயமில்லை. இந்நிலையில் இந்தியும் தமிழ்நாட்டில் வந்து விட்டால் தமிழ், இந்தித் தமிழ் என இன்னொரு கிளையும விடலாம். இவை போன்ற அடிப்படையான கருத்துக்களை விளக்கும் பொருட்டு இந்நூல் வெளிவருகின்றதாகும்.

“பல்லுயிரும் பலவுலகும்

படைத்தளித்துத் துடைக்கினுமோர்

எல்லையறு பரம் பொருள முன்

இருந்தபடி இருப்பது போல்

கன்னடமுங் களி தெலுங்குங்

கவின மலையாளமுந் துளுவும்

உன்னுதரத் துதித் தெழுந்தே

5

ஒன்றுபல ஆயிடினும்
ஆரியம்போல் உலகவழக்
கழிந் தொழிந்து சிதையர்வுன்
சரிளமைத் திறம் வியந்து
செயன் மறந்து வாழ்த்துதுமே”

— மனோன்மணியம்

ந. சி. க.

சென்னை }
20-7-1948 }

திராவிட மொழிகளும் இந்தியும்.

பொருள் அடக்கம்

	பக்கம்
திராவிடர் யார்?	7
திராவிட மொழிகள்	8
திராவிடமும் இந்து ஐரோப்பிய மொழிகளும்	9
திராவிடமும் சிந்துவெளி நாகரிகமும்	9
திராவிட சாதியாரின் ஆதி உறைவிடம்	10
சமக்கிருதமும் தென்னிந்திய மொழிகளும்	10
கன்னடமும் தெலுங்கும்	11
தமிழ்	18
கொடுந்தமிழ்	19
சேரநாடும் செந்தமிழும்	19
மலையாளத்தின் தொடக்கம்	20
ஆரியத்தின் வழித் தோன்றல்	23
இந்தி	26
இக்கால இந்தி	28
உருது	29

திராவிட மொழிகளும் இந்தியும்

திராவிடர் யார்?

திராவிடர் என்போர் இந்திய நாட்டிலேயே தொன்று தொட்டு வாழ்வேவர். சிந்து வெளியிலிருந்த அரப்பா, மொகஞ்சதரோ, நாகரிகம் திராவிடருடையதே ஆரியர் இந்தியநாட்டை அடைந்தபோது வடநாடுகளில் சீரும் சிறப்பும் பெற்று வாழ்ந்த மக்கள் திராவிடரே. பிற்காலத்தில் வடநாட்டுத் திராவிடர் சாதிக்கலப்பினாலும் பேச்சு மாறுபாட்டாலும், ஆரியராக மாறுபட்டனர். பின்னர் தெற்கு நோக்கி வந்த ஆரியரின் மொழிக் கலப்பினால் தமிழ், கன்னடம், தெலுங்கு, துளு, மலையாளம், முதலிய மொழிகளாக மாறுபட்டது. தமிழ் தென்இந்தியாவின் தென்கிழக்கு மூலையில் மாத் திரம் ஒதுங்கிக்கிடக்கின்றது. இந்திமொழி தென்னாட்டில் ஒங்குமானால். தமிழ் திரிந்து வேறு மொழியாக மாறுபடுமோ வென தமிழ்ப் பற்றுடையார் அஞ்சுகின்றனர்.

திராவிட மொழிகள்

தென்னிந்தியாவில் வழங்கும் முதன்மையுடைய மொழிகள் நான்கு. அவை தெலுங்கு, தமிழ் மலையாளம் கன்னடம் என்பன. இவைகளுள் தமிழில் மாத்திரம் பழைய இலக்கியங்கள் உண்டு. தெலுங்குமொழி அதிக மக்களாற் பேசப்படுகின்றது. 1931-ல் எடுத்த சனத் தொகையின்படி ஒவ்வொரு 10,000 இந்திய மக்களில் தெலுங்கு பேசுவோர் 725 பேரும், தமிழ்ப் பேசுவோர் 532-பேரும், கன்னடம் பேசுவோர் 320 பேரும் மலையாளம் பேசுவோர் 261 பேருமாவர். இலங்கையின் வடபகுதியிலும் தமிழ் வழங்குகின்றது. தென்னிந்தியாவின் வடகிழக்கில் தெலுங்கும், வடமேற்கில் கன்னடமும் தென்கிழக்கில் தமிழும் தென்மேற்கில் மலையாளமும் வழங்குகின்றன என்றும் பொதுவாகக் கூறலாம். தென்னிந்திய மொழிகளைத் தொடர்பு படுத்தி ஆராய்ந்த கால்ட்வேல் என்ற ஆசிரியர், இம்மொழிகள் அடங்கிய கூட்டத்துக்குத் திராவிடம் என முதன் முதல் பெயரிட்டார். திராவிடம் என்னும் சொல், தமிழ் என்பதன் திரிபு என்பதில் சிறிதும் ஐயம் இல்லை: தர்மில், திராமிட திராவிட முதலிய சொற்கள் சமக்கிருத இலக்கியங்களிற் காணப்படுகின்றன. பாலி மொழியில் எழுதப்பட்ட மகாவம்சம் என்னும் சிங்கள நூலில் தமிழ்ள என்னும் சொல் காணப்படுகின்றது. கொண்டு, துளு, குறுக்கு, கூய், பிராகூய், முதலிய மொழிகளும் திராவிட இனத்தைச் சேர்ந்தவை. பிராகூய் மொழி பலுச்சிஸ்தானில் பேசப்படுகின்றது. இந்தியாவிலே திராவிட மொழிகளைப் பேசுவோர் ஏழுகோடி இருபது இலட்சம் பேர் வரையிலாவர்.

திராவிடமும் இந்து ஐரோப்பிய மொழிகளும்

இந்தியாவில் வழங்கும் மொழிகளும், உலகிலுள்ள மற்றைய மொழிகளும் சமக்கிருத்தினின்றே பிறந்தன என முற்காலப் பண்டிதர்கள் நம்பி வந்தார்கள். திராவிட மொழிகளிலுள்ள சில சொற்களின் மூலங்களைச் சமக்கிருத்தம் பிராகிருத்தம் என்னும் மொழிகளில் காணலாமாயினும் அவ்வாறு அறிய முடியாத பல சொற்கள் இருத்தலையும் அவர்கள் அறிந்திருந்தார்கள். அவ்வகைச் சொற்களுக்கு அவர்கள் தேசிகம் எனப் பெயரிட்டார்கள். அச் சொற்களுக்கும் உற்பத்தி சமக்கிருத்தமாயிருத்தல் வேண்டுமென்றும், சமக்கிருத்தம் உலகில் மிகப்பழைய மொழியென்றும் அவர்கள் கருதி வந்தார்கள். மலையாளத்தில் லீலா திலகம் என்னும் இலக்கணம் எழுதியவர் வயறு[வயிறு] பாம்பு முதலிய சொற்கள், பகை, பாவம் என்பவைகளைக் குறிக்கும் வயிர் பாப முதலிய வட சொற்களினின்று பிறந்தன என்னும் கருத்தைக் கண்டித்துள்ளார். சமக்கிருத்தம் திராவிட மொழிகளிலிருந்து பல சொற்களை இரவல் பெற்றுள்ளது என்பதை மறந்து, எல்லாச் சொற்களுக்கும் வடமொழியில் மூலங் காண முயன்றதே அவர்களின் தவறாகும். பிராகிருத மொழிகள், சொற்களை இரவல் கொடுத்த தல்லாமல், சொற்களை இரவல் பெற்று முள்ளன.

திராவிடமும் சிந்துவெளி நாகரிகமும்

சிந்து வெளி நாகரிக காலம், கி.மு. 3500 வரையில் எனக் கொண்டுள்ள ஸர், ஜான் மார்சல், அது ஆரியர் வருகைக்கு முற்பட்ட தெனத் துணிந்துள்ளார். பேராசிரியர் லாங்டன் (Professor langdon) பிராமி எழுத்து, சிந்து வெளி எழுத்தின் வேறுபாடு எனக் கருதினார். ஹெரன்

பாதிரியார் சிந்து வெளிப் புதைபொருளாராய்ச்சியிற் கிடைத்த 1800 பொருள்களில் பொறிக்கப்பட்ட எழுத்துக்களை ஆராய்ந்து பார்த்து, அவ்வெழுத்துக்களினின்றும் தென்னிந்தியாவில் வழங்கும் திராவிட மொழி எழுத்துக்கள் தோன்றின என்று கூறியுள்ளார். பழைய சிந்து வெளி எழுத்துக்களினின்று, பிராமி எழுத்துக்களும் பிராமி எழுத்துக்களிலிருந்துவளைய எழுத்துக்களும் தோன்றின.

திராவிட சாதியாரின் ஆதி உறைவிடம்

திராவிட மக்கள மத்தியதரை நாடுகளினின்றும் இந்தியாவை அடைந்தார்கள் என்றும், இந்தியாவினின்றும் சென்ற திராவிடரே மத்தியதரை நாடுகளிற் சென்று தங்கினார்கள் என்றும், கொளளம் இருகொள்கைகள் இருந்து வருகின்றன. இந்திய மக்களே கிழக்கினின்றும் மேற்கே சென்று குடியேறினார்கள் என்பதற் சிறிதும் ஐயப்பாடிக்கூடாது என, ஹெரஸ பாதிரியார் பற்பல காரணங்கள் காட்டிச் சாதித்துள்ளார். இவரொழிந்த ஆராய்ச்சியாளர் பலரும் இக்கருத்தினை வெளியிட்டுள்ளார்கள். ஹெரஸ பாதிரியார் சிந்து வெளிச் சாசனங்களை ஒலி முறையாக வாசித்த வாசிப்பில் பல தமிழ்ச் சொற்கள காணப்படுகின்றன.

சமக்கிருதமும் தென்னிந்திய மொழிகளும்

பாணினியால் இலக்கண வரம்பு செய்யப்பட்ட பின்பு, சமக்கிருதம் இரது ஆரியரால் பேசப்பட்டதோ என்பது ஐயத்துக் கிடமானது. ஆரியாவர்த்தத்தில் திராவிட மொழிகளே பேசுகின்றன என்றும் மறைந்தபின்பும், அது குசராத்து, மராட்டி நாடுகளில் வழங்குகிறது. ஆனால் அந்நாடுகளையும் பிராகிருதம் கவர்ந்துகொண்டது. தெனாட்டு

மொழிகளில் வடசொற்கள் பல சென்றடைந்தன வாயினும், சமக்கிருத்தால் அமமொழிகளை அகற்றி விட முடியவில்லை. வடநாட்டுமுனிவர்கள் தமது சமயத்தொடர்பாகவே தென்னாட்டில் குடியேறினார்கள். ஆகவே அவர்கள் தென்னாட்டு மொழிகளைத் தாமும் பயின்று அம் மொழிகளின் வளர்ச்சிக்குத் துணை அளித்தார்கள். தென்னாட்டில் குடியேறிய புத்த மதத்தினரும், சைன மதத்தினரும் தமிழ், கன்னட மொழிகளின் வளர்ச்சிக்கு மிகப் பெருமபணி ஆற்றினார்கள்.

கன்னடமும் தெலுங்கும்

தென்னிந்திய மொழிகள், வடக்கில் வழங்குவன, தெற்கில் வழங்குவன என இரு கிளைகளாகப் பிரிந்தன. தொல்காப்பியர் காலத்தில் (கி.மு. 300) திருப்பதி (வேங்கடம)மலை தமிழ் நாட்டின் வடவெல்லையாகக் கொள்ளப்பட்டது. வடகிழக்கில் வழங்கிய கன்னட மொழி தெலுங்காக மாறுதலடைந்தது. இதனைத் தமிழர் வடுகு என்றனர். வடுகு என்பதற்கு வடக்கு என்று பொருள். தெலுங்கு நாடு, ஆரியாவர்த்தத்துக்கு அயலே இருந்த மையாலும், பிராகிருத மொழியை வழங்கும் அரசரால் ஆளப்பட்டமையினாலும், கன்னடத்தினும் பார்க்ககத் தெலுங்கு அதிக ஆரிய சம்பந்தம் பெற்றிருந்தது. கன்னடத்துக்கும் தமிழுக்கு முள்ள வேறுபாட்டைவிடக் கன்னடத்துக்கும் தெலுங்குக்கும் வேறுபாடு அதிகமாயிற்று. ஆனால் அதில் பழைய திராவிடப் போக்குகள் அதிகங்காணப்பட்டன. அதனால் கன்னடத்தினும் பார்க்க அது திராவிட இனத்தைச் சேர்ந்ததென்று அறியும்படியாக விருந்தது. குமாரிலபட்டர், ஆந்திர வித்துவ பாஷா எனக் குறிப்பிட்ட மொழியினத்தில் கன்னடத்தைச்

சேராது தமிழைச் சேர்த்துள்ளார். நிற்பதுங்கா [கி. பி. 8-14-877] கவிராசமார்க்க என்ற நூலைச் செய்கின்ற அளவில் கன்னடத்தில் இலக்கியம் எதுவும் தோன்றியிருக்க வில்லை. இராச இராச நரேந்திரனின் (கி.பி. 1093-1063) ஆதரவில் நன்னயப்பட்டர் மகாபாரதத்தைத் தெலுங்கில் செய்தின்று அளவில், தெலுங்கில் இலக்கியங்களும் தோன்றியிருக்கவில்லை, கி.பி. 5-ம் நூற்றாண்டிலும் அதற்கு முன்னும் பொறிக்கப்பட்ட பட்டையங்கள் கன்னட மொழியில் உள்ளன. எட்டாம் நூற்றாண்டில் தெலுங்கு மொழியிற் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுக்களும் உள்ளன. தெலுங்குப் பண்டிதர் 11-ம் நூற்றாண்டின் முன் கன்னடநாட்டிற் சென்று கன்னடமொழியில் நூல்கள் இயற்றினார்கள். தெலுங்கு இலக்கிய வரலாறு எழுதுவேவர், சமக்கிருதக் கலப்பில்லாத தேசிய மொழியில் செய்யப்பட்ட தெலுங்கு இலக்கியங்கள் நன்னயப்பட்டருக்கு முன் இருந்தன என்று கருதுகிறார்கள். அவை தமிழோடு தொடர்புள்ளனவும், நாட்டுப பாடல்சமபந்தமானவையும் என்றும், பிற்காலத்துச் சமக்கிருத பண்டிதர்கள் தெலுங்கு மொழியில் எழுதிய மார்கி இலக்கியங்கள் தோன்றுதலும், தேசிய இலக்கியங்கள் மறைந்து போயின என்றும் அவர்கள் கருதுகின்றனர். 13-ம் நூற்றாண்டில் கேதாலா என்பவர், ஆந்திர பாஷா பூஷணம என்னும் தெலுங்கு இலக்கணத்தைச் செய்தார். மிகப் பழைய கன்னட வசனங்கள் கி.பி. 2-ம் நூற்றாண்டில் கிரேக்கரால் எழுதப்பட்ட 'பைப்பிரஸ' எடுகளில் எகிப்திலே காணப்பட்டன. கன்னடத்துக்கும் அல்லது தெலுங்குக்கும் பழைய நிகண்டுக்கள் இல்லை. இலக்கியங்கள தோன்றிய பின்னரேயே இலக்கணங்களும், செய்யுள் அமைக்கும் விதிகளும் தோன்றுகின்றன. 'கவிராசமார்க்க' என்னும் நூலுக்கு முன், கன்

னடத்தில் ஒருவகை இலக்கியங்கள் தோன்றி நிலவின வா தல் வேண்டும். நனையப்பட்டர் பாரதம எழுதிய காலத்தில், தெலுங்கைச் சமக்கிருதமய மாக்குவதைக் குறித்து எதிர்ப்பு இருக்கவில்லை. நனையசேனர் என்னும் கன்னடிய சைனர் (கி.பி. 1112) தர்மார்த்தா எனனும நூல் செய்துள்ளார். இவர் கன்னடத்தோடு சமக்கிருத்தத் தைக் கலந்து வழங்குவது, நெய்யோடு எண்ணையைக் கலப்பதுபோலும் என்று குறிப்பிட்டுள்ளாரா. சமக்கிருதம நுழைவதை எதிர்த்து நிறக, அதலை (கன்னடத்தால்) முடிய வில்லை. கன்னடமொழியின இலக்கியங்களைப் பின நோக்கிப் பார்த்துக் கொண்டு செல்வோமாயின, கன்னட மொழியின இலக்கணம் தமிழோடு மிக நெருங்கிய உற வுடையதா யிருத்தலைக் காணலாம். தெலுங்கு இலக்கிய வரலாறு என்னும் நூலில் குறிப்பிடப்படடிருப்பது பின வருமாறு :—

* தென்னிந்தியாவில் வழங்கும் முக்கிய மொழிகள் நான்கினுள் தெலுங்கு ஒன்று. தெலுங்கு மொழியின் தொடக்கத்தைப் பற்றிய செய்திகள் யூகை சமபந்தப் பட்டவை. இன்று தெலுங்கர் வாழும் நாடு தண்டகாரணிய மென முன வழங்கிய நிலமெனக் கருதப்படுகின்றது. ஐத ரேயப் பிராமணம், இராமாயணம், ஸகாந்தபுராணம் முத லியவைகளில் ஆந்திரர் என்னும் பெயர் ஒரு சாதியாரைக் குறிக்கும் பெயராக வழங்கப்பட்டுள்ளது. அந்துருது என னும் அரசனுக்குப் பின் அவன் நாட்டுக்கு ஆந்திர என் னும் பெயர் உண்டாயிற்றென்று பாகவதம் கூறுகின் றது. தொடக்கத்தில் இப்பெயர், மக்களையும் பின் அவர் வாழ்ந்த நாட்டையும் குறித்ததெனத் தெரிகின்றது. ஆந் திர நாட்டுக்கு வெங்கிநாடு என்றும் பெயருண்டு.

‘வெங்கி, தெலுங்கு நாட்டின் பகுதியா யிருந்திருக்கலாம். இது கோதாவரி கிருஷ்ண ஆறுகளின் இடையில் உள்ளது. திரிவிங்க என்னும் பெயரும், தெலுங்கு நாட்டைக் குறிக்கப் பல முறை வழங்கப்பட்டுள்ளது. இது, காளைசுவரம், சிறீசைலம், திராக்சராமம் முதலிய கோவில்களை அல்லது அககோவில்களின் இடையே உள்ள நாடுகளைக் குறிக்க வழங்கியிருக்கலாம்.

ஆந்திரருடைய மொழி தெலுங்கு எனப்படுகின்றது. இது தேன் + ஆரு என்னும் இரு சொற்கள் இணைந்த பெயர். தெலுங்கு திராவிடமொழிகளில் ஒன்று எனக் கொள்ளப்படுகின்றது. தென்னிந்திய மொழிகளுள் தமிழ் தெலுங்கு மலையாளம் கன்னடம் என்பன முக்கிய முடையன. டாக்டர் கால்டுவேல் தனது திராவிட மொழிகளின் ஒப்பியல் இலக்கணத்தில், இவை ஆரிய மொழிக்கு வேறுனவை என்று காட்டியுள்ளார். தெலுங்கு இலக்கண ஆசிரியர்கள் சமக்கிருதம் பிராகிருதம் என்னும் மொழிகளின் கலப்பினால் தெலுங்கு உண்டான தெனக் கருதினர். கால்டுவேலின் முடிவு இக்கருத்துக்கு மாறுபட்டது. தெலுங்கு மொழிக்கும் மற்றைய திராவிட மொழிகளுக்கும் பொதுவான சொற் கூட்டங்கள் உண்டு.

தெலுங்குமொழி தமிழைப் போலப் பழமையுடைய தன்று; ஆனால் அது மலையாளத்தினும் பார்க்கப் பழமையுடையது; கன்னடத்தோடு ஒத்த பழமையுடையது. இன்றுதெலுங்கு என வழங்கும் மொழி, எக்காலத்தில் வழங்கத் தொடங்கி நென்று முடிவாகக் கூறமுடியாது. கி.பி. 10-ம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட இலக்கியங்கள் எல்லாம் பிராகிருதத்தில் அல்லது சமக்கிருதத்தில் உள்ளன

ஆந்திரர் மத்திய இந்தியாவை கிருத்துவ ஆண்டின் தொடக்கத்தில் ஆண்டனர். அக்காலத்தில் அவர்கள் தெலுங்கு மொழியை எவ்வளவில் வழங்கினார்கள் என்று அறிய முடியவில்லை. தெலுங்கு தோன்றுவதற்கு ஏதுவாயுள்ள ஒருவகைப் பிராகிருதத்தை (இலக்கணவரம்பில்லாத சிதைந்த உள் நாட்டு மொழியை) அவர்கள் பேசினார்களாகலாம்.

கி.மு. நாலாம நூற்றாண்டளவில் பிராமி எழுத்துக்கள் வழங்கின. இவ்வெழுத்தின் வேறுபாடு, திராவிட பிராமி என்னும் பெயருடன் தெற்கே பரவிற்று. திராவிட பிராமி மொளரிய எழுத்துக்களி னின்றும் வேறுபட்டது. கி.பி 1000க்கும் 1500க்கு மிடையில், தெலுங்கு கன்னட மொழிகளில் ஒரேவகை எழுத்துக்கள் வழங்கின. திக்கண்ணர் காலத்தில் தெலுங்கு எழுத்துக்கள் பிரிந்து இக்கால வடிவை அடைந்தன.

கன்னட இலக்கிய வரலாறு என்னும் நூலிற்கூறப் பட்டிருப்பது பின்வருமாறு:—

*கன்னடம் திராவிடமொழிகளுள் ஒன்று. திராவிட மொழிகள், வடக்கே பேசப்படும் ஆரிய மொழிகளுக்குச் சிறிதேனும் இனமுடையனவல்ல. திராவிட இனத்தைச் சேர்ந்த மற்றைய மொழிகள் தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம் என்பன. மேற்குக் கரையிலுள்ள கோவாவி லிருந்து கங்கை ஆற்றிலுள்ள இராஜமகாலுக்கு ஒரு கோடு இழுத்தால், அது வடமொழிகளையும் தென்மொழிகளையும் பிரிப்பதாகும். இக்கோட்டிற்கு வடக்கிலும் பெருந்தொகைத் திராவிட மக்கள் வாழ்கின்றார்கள்;

ஆனால் அவர்கள் இப்பொழுது திராவிட மொழிகளை வழங்கவில்லை. இவ்வுலகில் வழங்கும் மறறைய மொழிகளுக்கும் திராவிடமொழிகளுக்கும் கிட்டிய உறவுகாணப்படவில்லை. பலுச்சிஸ்தானில் வழங்கும் பிராகூய மொழிக்கும் திராவிட மொழிகளுக்கு முள்ள ஒற்றுமையை ஏற்றுக் கொள்வோமானால், வடஐரோப்பாவில் வழங்கும் பினனிய மொழிக்கும் சைபீரிய மொழிகளும் திராவிட மொழிகளுக்கு முள்ள தொடர்பை நாம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். மிகமிகப் பழமை தொட்டு இப்பொழுது வாழும் இடங்களிலேயே திராவிடர் வாழ்ந்து வருகின்றனர். திராவிடமொழிகளின் லொன்றாகிய தமிழ்மொழிச் சொற்கள் எபிரேய மொழியிற் காணப்படுகின்றன. சாலமன் அரசன் (கி.மு. 1000) இந்தியாவின் மேற்குக் கரைத் துறைமுகங்களிலிருந்து பண்டங்களைப் பெற்றானாகலாம். அப்பண்டங்களைக் குறிக்க எபிரேய மொழியில் வழங்கிய பெயர்கள் தமிழ்ச் சொற்களாயிருக்கின்றன. கிரேக்க மொழியில் எழுதப்பட்ட பைபிரஸ் ஏடு ஒன்று எகிப்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அதில் கன்னட வாசகங்கள் காணப்படுகின்றன.

கன்னட ஆங்கில அகராதி முன்னுரையில், கிட்டெல் எனபார் ஏழுதியிருப்பது வருமாறு: கன்னடம் மைசூர் முழுமையும் மகராட்டிரத்தின் தென்பகுதியிலும், நிசாம இராச்சியத்தின் மேற்குப் பகுதியிலும், மேற்குக் கரைப் பக்கமாக வடக்குத் தெற்குக் கன்னடத்திலும் கன்னட மொழி பேசப்படுகின்றது. கன்னடம் பேசும் மக்களின் எண், ஒருகோடி அளவிலாகும். இலக்கிய காலமொழி, மத்திய காலமொழி தற்காலமொழி எனக் கன்னடமொழி மூன்று வகைப்படும்.

பழைய கன்னடமொழி ஒருவகை அழுத்தமும் திருத்தமும் உடையதாகக் காணப்படுகின்றது. சைன வித்துவான்கள் நூல்களை இமமொழியில் எழுதினார்கள். அவர்கள் எழுதிய நூல்கள் இன்றும் காப்பாற்றப்பட்டுள்ளன. இமமொழி குறைந்தது கி.பி. 10-ம் நூற்றாண்டு முதல் 13-ம் நூற்றாண்டு வரையிலாவது வழங்கியிருத்தல் வேண்டும். பழையமொழி வழக்கு நின்று போக, மத்திய காலக் கன்னடம் தோன்றிற்று. இம்மொழியில் சைவ வீரசைவப் புலவர்கள் நூல் செய்தார்கள். இமமொழி 15-ம் நூற்றாண்டு வரையில் வழங்கிற்று. 15-ம் நூற்றாண்டளவில் மத்திய காலக்கன்னடம் இக்காலக் கன்னடமாக மாறுபட்டுள்ளது. இந்நடையை வைணவப் புலவர்களின் பாடல்களிற் காணலாம்.

குறிப்பு:—கலிங்கத்துப் பரணி என்னும் நூல், கி.பி. 12-ம் நூற்றாண்டிற் செய்யப்பட்டது. இதில் கருநாடரைப்பறிக் குறிக்கு மிடத்துக் கன்னட மொழியில் தமிழ்ச் சொற்கள கலந்துள்ளதைப் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அது வருமாறு.

“மழலைக் குறு மொழியிற் சில வடுகும் பல தமிழும் குழறித்தரு கருநாடியர் குறுகிக் கடைதிறமின்”
முற்காலத்தில் தெலுங்கும் கன்னடமும், வடுகு என்னும் ஒரே பெயராலும் அறியப்பட்டன.

தமிழ்

கிறித்தவ ஆண்டு தொடங்கப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே தமிழில் சமக்கிருதக் கலப்பில்லாத இலக்கியங்கள் தானறியிருந்தன. தமிழ் ஒருவகையிலும் சமக்கிருதத்துக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கவில்லை. கி. மு. 1000 ஆண்டுகளுக்கு முன் எபிரேய மொழியில் வழங்கிய சில சொற்கள் தமிழ்ச் சொற்களாகவே காணப்படுகின்றன. கி. மு. 5-ம் நூற்றாண்டளவில் கிரேக்க மொழியில் சென்று வழங்கிய சொற்கள் சிலவும், அவ்வகையினவே. தொல்காப்பியம், இலக்கண ஆசிரியர் பலரைக் குறிப்பிடுகின்றது. தொல்காப்பியர், தமிழ், சமக்கிருத மொழிக்கு இனமில்லாத தெனக் கொண்டுள்ளார். வடக்கே யுள்ளவர்கள் இலக்கியமொழியாகச் சமக்கிருதத்தைத்தோற்றுவித்தது போலத் தெற்கே யுள்ளவர்களும் செந்தமிழைத் தோற்றுவித்தார்கள். பாண்டிநாட்டிலே மூன்று தமிழ்ச் சங்கங்கள் ஒன்றின பின்பு ஒருக நடைபெற்றன. கடைச்சங்க காலப் புலவர்கள் செய்த பாடல்கள் சில, எட்டுத் தொகை பத்துப் பாட்டு என வழங்கும். தொல் காப்பிய காலத்தில் சேரர், சோழர், பாண்டியர் என்னும் மூவரசர் நாடுகளிலும் செந்தமிழ் வழங்கிற்று.*

*“வடவேங்கடந் தென்குமரி

ஆயிடைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து
வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு முதலின்

எழுத்தும சொல்லும் பொருளும நாடி”

என்றமையானும், இதனுள் தமிழ்கூறு நல்லுலகமென விசேடித்தமையானும், கிழக்கும மேற்கும எல்லை கூறுது தெற்கெல்லை கூறிய வதனாற் குமரியின தெற்காகிய நாடுகளை ஒழித்து, வேங்கட மலையின் தெற்கும், குமரியின் வடக்கும, குணகடலின் கிழக்கு மாகிய நிலம் செந்தமிழ் நிலமென்றுரைப்ப - தொல் - சொல் - தெய்வச் சிலையா உரை.”

கொடுந்தமிழ்

தொல் காப்பியர் காலத்தில் கொடுந்தமிழ் நாடுகள் இருக்கவில்லை. “செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்துந்-தநாகுறிப்பினவே திசைச் சொற்களினவி” என்னும் தொல் காப்பியச் சூத்திரம், தமிழ் நாடுபன்னிரண்டு உட்பிரிவுகளை உடையதாயிருந்த தென்பதையே விளக்கும்.

“தென் பாண்டி குட்டங் குடங்கற்கா வேண்பூழி
பன்றியருவா வதன வடககு-நன்றய
சீத மலாடு புனனாடு செந்தமிழ்சே
ரேதமில் சீர்பன்னிருநாட் டெண்”

என்னும் வெண்பாவில் கூறப்படும் பன்னிரு நாடுகளுமே முற்காலத் தமிழ் நாட்டின் பிரிவுகளாகும். திசைச் சொற்கள் எனபன, எல்லா நாடுகளுக்கும் பொது வழக்குக் குரியன வல்லாது அவ்வநாட்டு எல்லைகளுக்குள் மாத்திரம் வழங்கும் சிறசில சொற்கள்.

சேரநாடும் செந்தமிழும்

பழைய சோழர் பாண்டியரைப் போலவே சேரரும் செந்தமிழை வளர்ப்பதில் கருத்துக் கொண்டிருந்தனர். சேர அரசர், செந்தமிழ்ப் புலவர்களுக்குப் பரிசில் வழங்கினர். இதனை பதிற்றுப்பத்துப் பதிகங்களிற் படிக்கின்றோம், சேரன் செங்குட்டுவனது தம்பியாகிய இளங்கோவடிகளே சிலப்பதிகாரம் என்னும் செந்தமிழ் நூலைச் செய்தார். பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ என்பார் சேர அரசர் ஒருவராவர் கி.பி 8-ம் நூற்றாண்டுக்கும் 11-ம் நூற்றாண்டுக்குமிடையில், புறப்பொருள் வெண்பா மாலை பாடிய ஐயனாரிதனர் சேரமான் பெருமாள், குலசேகர ஆழ்வார்; வேணாட்டடிகள்

முதலிய செந்தமிழ்பு புலவர்கள் விளங்கினார்கள். - 13-ம் நூற்றாண்டளவில் வஞ்சிமாரத்தாண்டவர்மன என நாமுத் திருவிதாங்கூர் அரசன கம்பனைப் பரிபாலித்த சடையப்புவளளலின மகஞ்சிய பிளனைப் பெருமாள் மீது இரண்டு தமிழ்பு பாடல்களைப் பாடினான். இப்பாடல்கள் தஞ்சாவூரி லுள்ள மூவலூர்பு பட்டைய மொன்றில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. சங்கத்தொகை நூலாகிய ஐங்குறு நூறு, யானைக்கட்சேய் மாந்தரன சேரல் இருமபொறை காலத்தில் தொகுக்கப்பட்டது.

மலையாளத்தின் தொடக்கம்

சேரருக்கும் பாண்டியருக்கு மிடையில் கலைத் தொடர்புகள் இருந்தபோதும் இருவர் நாடுகளும் மலைத் தொடர்களால் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. இரு நாடுகளுக்கும் போக்குவரத்துத் தடைப்பட்டிருந்தமையால் இரு நாடுகளிலும் தனித்தனியே சமூக நிலைமை வேறுபட்டு வளர்ச்சியடைந்தது. இதனால் கேரள நாட்டுத் தமிழ், மலைநாட்டுத் தமிழாக மாறுபட்டது. இம்மொழியில் செந்தமிழில் வழக்கொழிந்த பல சொற்களும், இலக்கண வழக்குகளும் காணப்படுகின்றன. குப்பாயம் சிதல், பாயல், வழிபாடு இல்லம், பூசை(பூனை) வாலாமை போன்று இன்று தமிழ் வழக்கில் வாராதனவும் இலக்கிய வழக்கிலுள்ளனவுமாகிய பல தமிழ்ச் சொற்கள் மலையாளத்தில் பெரிதும் வழங்குகின்றன.

மலையாளிகள், நாட்டுப் பாடல்களை மலைநாட்டுத் தமிழில் செய்தார்கள். அவைகளுட் சிலவே எங்களுக்குக் கிடைத்துள்ளன. லீலா திலகம், அவைகளைப்பாட்டு என்னும் பிரிவில் அடக்கி யுள்ளது. அப்பாடல்களின் யாப்பு திராவிட மொழிக்குரியது. எதுகை மோனைக்குத்

தமிழ்ச் சொற்களே பயன் படுத்தப்பட வேண்டும். 13-ம் நூற்றாண்டளவிற செய்யப்பட்ட இராம சரித்திரப் பாடல் இவ்விதிகளைப் பின்பற்றியுள்ளன. நம்பூதிரிப் பிராமணர் இவ்வாறு பாடல்கள் செய்யப்படுவதை விரும்பவில்லை. ஆகவே அவர்கள் சமக்கிருத யாப்புக்கு இசையப் பாடல் களைச் செய்து அவைகளில் பல சமக்கிருதச் சொற்களைப் புகுத்தினர். இதன் பின்பு மணிப்பிரவாள நடைதோன்றிற்று. சங்க இலக்கியங்களிலொன்றாகிய அக நானூற்றின் ஒரு பகுதிக்கு, மணி மிடைபவளம் என்று பெயருண்டு. மணிப்பிரவாள நடையில் எழுதப்படும் செய்யுளைப் பற்றி 11-ம் நூற்றாண்டளவில் எழுதப்பட்ட வீரசோழியம் கூறுகின்றது. மணிப் பிரவாளச் செய்யுட்களுக்கு எதுகை வேண்டியதில்லை எனவும் அது கூறுகின்றது. கி.பி. 10-ம் நூற்றாண்டளவில் மணிப்பிரவாள நடையில் செய்யப்பட்ட வைசிக தந்திரம், ஆட்டப்பிரகாரம் முதலிய சில நூல்கள் காணப்படுகின்றன. மலையாளமொழி மணிப்பிரவாளத்தில் சமக்கிருதச் சொற்கள் சமக்கிருத புணர்ச்சி முறைப்படியும் மலையாளச் சொற்கள் சமக்கிருதபுணர்ச்சி விதிப்படியும் ஆளப்பட்டன. ஆனால், பெரும்பாலான சொற்கள் மலையாளமாக இருத்தல் வேண்டும். மணிப் பிரவாள நடை, மலையாளச் செய்யுள் வழக்கில் அனுமதிக்கப்பட்டமையால் தமிழ் கெட்டு மலையாள மாயிற்று. லீலா திலகம் கி. பி. 14-ம் நூற்றாண்டளவில் நம்பூதிரிப் பிராமணரொருவரால் எழுதப்பட்ட தெனக்கரு தப்படுகின்றது. லீலா திலக ஆசிரியர் மற்றைய தென்னிந்திய மொழிகளில் காணப்படாத தேசிகச் சொற்கள் மலையாளத்தில் உண்டு எனக் கூறுகின்றார். எடுத்துக் காட்டாக அவர் காட்டிய கொக்கு, முழம், நொடி முதலிய சொற்கள் தமிழிலும் காணப்படுகின்றன. மலையாளத்தில் நாயைக் குறிக்கும் பட்டி எனும் சொல் தமிழில் உண்டு. தமிழிலில்லாத சொற்களெவையேனும்

பழைய மலையாளத்தில் உண்டோ என்பது சந்தேகத்துக்கு இடமானது, தமிழில் சில சொற்களின் பொருள்கள் மாறுபட்டன; சில சொற்கள் வழக்கொழிந்தன. உச்சரிப்பு வேறுபாட்டாலும், டணர்ச்சி வகையாலும், தமிழ் மலையாளமாக மாறுபட்டது. லீலா திலகம் சந்தையைப் பற்றிய பல விதிகளைச் செந்தமிழைப்பின் பற்றிச் செய்துள்ளது. அவ்விதிகளுக்கு எடுத்துக் காட்டு, இன்றைய மலையாள வழக்கில் காணப்படவில்லை. லீலா திலகத்தின் படி, மலையாள சொற்கள் 'ற' 'ல'யுடலாகத் தொடங்குதல் கூடாது, அவ்வாசிரியர் பல சந்தேகங்களைத் தெளிந்து கொள்வதற்குத் தவாகரத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டுள்ளார்.

வட இந்திய மொழிகள் 12-ம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னோன்றவில்லை எனத்தெரிகின்றது.

துளு

துளு, தென் கன்னடத்திலும் அதன் மத்திய பகுதியிலும் வழங்கும் மொழி. இதனைப் பேசுவோர் ஐந்து இலட்சம் வரையிலிருக்கின்றார்கள். இம்மொழியில் இலக்கியங்கள் இல்லை. ஆயினும் சில பழங்கதை நூல்கள் மலையாள எழுத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளன.

இந்தி-ஆரியத்தின் வழித் தோன்றல்

இந்தி மொழியைப் பற்றி நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், வட நாட்டில் மொழிகள் எவ்வாறு தோன்றின என்பதைப் பற்றி முதலில் விளங்கிக் கொள்ளுதல் வேண்டும். இந்திய நாட்டினுள் புகுந்த ஆரியர் எல்லோரும் ஒரே முறையிற் புகவில்லை; அலை அலையாகப் பல முறைகளிற் புகுந்தார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் ஒரேவகை மொழியைப் பேசவில்லை; ஆனால் அம்மொழிகள் எல்லாம் ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்தன வாயிருந்தன. அம்மொழிகளுள் ஒன்றில் மாத்திரம் சமயப் பரீட்சைகள் செய்யப்பட்டன. இவை மிகக்கவனத்தோடு செவி வழக்கில் நீண்டகாலம் காப்பற்றப்பட்டு வந்தன. பிற்பாடு பிராமணர் இம் மொழிக்கு இலக்கணஞ் செய்து இதனைக் கடவுள் சம்பந்தமான புனிதமொழியாகக் காப்பற்றினர். ஆரியர் பிராகிருத மொழிகளைப் பேசினர். பிராகிருத மென்பது பொது மக்கள் வழங்கிய இலக்கணவரம்பில்லாத கிராமியமொழி. அக்காலத்தில் கிராமிய மொழிகள் இருபத்திரண்டு வரையில் இருந்தன. அம்மொழிகள் அவையவை வழங்கிய இடங்களின் பெயரால் அறியப்பட்டன. புத்தசமய நூல்கள் மகதி (பாலி) என்னும் பிராகிருத மொழியிற் செய்யப்பட்டன. சைன நூல்கள் பெரிதும் மகராட்டிர பிராகிருதத்தில் எழுதப்பட்டன.

ஆரியமக்கள் வட நாட்டில் நுழைந்தபோது, வட நாடு மனித சஞ்சார மற்ற நாடாக இருக்க வில்லை. அங்கு திருத்தம் மிக்க மக்கள் வாழ்ந்தார்கள்; திருந்திய மொழியைப் பேசினார்கள். அங்கு வாழ்ந்துகொண்டிருந்த பழைய மக்களுக்கும் புதிய மக்களுக்கும் கூட்டுறவு உண்டாயிற்று

கலப்புமணங்களும் நிகழ்ந்தன. ஆரிபருக்குத் தங்கருத் துக்களை விளக்கும் இலகு நோக்கி, ஆரிபச் சொற்கள் சில வற்றைப் பழைய மக்கள் கையாண்டனர். பழைய மக்களுக்குத் தம் கருத்துக்களை விளங்கும் இலகு நோக்கி, ஆரியர் பல இந்தியச் சொற்களைக் கையாண்டனர். இவ்வாறு இரு மக்களுக்கு மிடையே மொழிக்கலப்போடு இரத்தக் கலப்பு முண்டாயிற்று. இரத்தக் கலப்பினால் புதிய மக்கள் தோன்றினார்கள். கி.மு. ஆயிரம் வரை விர்தியமலைக்கு வடக்கே யுள்ள நாடுகள், ஆரியாவர்த்தம் எனப்பட்டன.

கி.மு. 600 வரையில், பாரசீகர் பஞ்சாப்பை வென்றார்கள். அப்பொழுது சதீரப்ஸ் என்னும் பாரசீகத்தலைவர்கள் பஞ்சாப்பை ஆண்டார்கள். அக்காலத்தில் பாரசீகர் பஞ்சாப்பில் குடியேறினார்கள். அரசாங்க ஆவணங்களை எழுதுவதற்கு கரோஷ்தி என்னும் புதிய எழுத்து பாரசீகரால், வழங்கப் பட்டது. இது இன்றையப் பாரசீகம் போல இடப்பக்கமிருந்து வலப்பக்கம் எழுதப்படுவது. அக்காலத்தில் வட நாட்டில் பாரசீக மொழிக் கலப்பு இரத்தக் கலப்புக்கள் தோன்றின.

நாலாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் கிரேக்கர் இந்தியா மீது படை எடுத்தார்கள். வட இந்தியாவின் சில பகுதிகள் கிரேக்கர் ஆட்சிக்குபட்டிருத்தன. கிரேக்கர் பலர் வட நாட்டில் தங்கி வாழ்ந்தனர். அதனால் இருசாதியாருக்கு மிடையில் மொழிக்கலப்பும் இரத்தக் கலப்பு முண்டாயின. மௌரிய சந்திரகுப்த அரசன் கிரேக்க பெண்ணை மணத்திருந்தான். சில காலத்தின் பின் பாரசீகத்தில் வாழ்ந்த கிரேக்கர், வட நாட்டின் சில பகுதிகளை வென்று ஆட்சி நடத்தினர். அக்காலத்தில் மிகப்பல கிரேக்கர் வட

இந்தியாவிற்கு குடியேறி, வட நாட்டு மக்களோடு கலந்தார்கள்; இந்து மதத்தைக் கைக்கொண்டார்கள்; இந்தியப் பெயர் களையும் தமக்கு இட்டு வழங்கினார்கள் இக்காலத்தில் பிராகிருதமும் கிரேக்கமும் கலந்த ஒருவகை மொழியும் வட நாட்டில் வழங்கிற்று. வட நாட்டில் குடியேறிய கிரேக்கர் கிரேக்க நாட்டுக்கோ பாரசீகத்துக்கோ செல்லவில்லை; இந்திய மக்களோடு கலந்து மறைந்து போனார்கள். பின்பு சகர் எனப்பட்ட சித்திய மக்கள் இந்தியா மீது படை எடுத்தார்கள். இவர்கள் வட நாட்டையும் தென்னாட்டிற் சில பகுதிகளையும் வென்று சில காலம் ஆட்சிபுரிந்தார்கள். அக்காலத்தில் சித்திய மக்கள் பலர், வட நாட்டிலும் விந்தத்திற்குத் தெற்கிலும் குடியேறினார்கள். இவர்களும் இந்து மதத்தைத் தழுவி இந்தியப் பழக்க வழக்கங்களை மேற்கொண்டு இந்திய ராக வாழ்ந்தார்கள், இவர்கள் மொழிக்கலப்பும் இரத்தக்கலப்பும் வட நாட்டில் உண்டாயின. சகர் அரசர் ஆவணங்கள் தீட்டுவதற்குக் கிரேக்க எழுத்துக்களையே பயன்படுத்தினார்கள். ஒருவகைக் கிராமிய கிரேக்க மொழியை அரசாங்க மொழியாகவும் இருந்தது. பின்பு மங்கோலிய சாதியினர் வட இந்தியா மீது படை எடுத்து, வட இந்தியாவையும் விந்தத்திற்குத் தெற்கிலுள்ள சில நாடுகளையும் ஆட்சிபுரிந்தனர். அக்காலத்தில் மங்கோலியரிற் பலர் இந்தியாவிற்கு குடியேறினர். அக்காலத்தில் மங்கோலிய இரத்தக்கலப்பும், மொழிக்கலப்பும், வட நாட்டில் உண்டாயிற்று. பின்பு அவுணர் (Huns) என்னும் மத்திய ஆசிய முரட்டு மக்கள் வட நாட்டை வெற்றி கொண்டனர். அப்பொழுது அவுணர் மொழிக்கலப்பும் இரத்தக்கலப்பும் வட நாட்டில் உண்டாயிற்று. பின்பு அரபுக்கள் இந்தியாவை வென்றார்கள். அக்காலத்தில் அரபுக்களும் பாரசீகரும், துலுக்கரும்

வட நாட்டில் குடியேறினா. அதனால் அரபு, பாரசீக துலுக்கு, இரத்தக் கலப்பும் மொழிக் கலப்பும் உண்டாயின. இவ்வாறு வட நாட்டில் மிக மிக முற்கால முதல் சாதிக் கலப்பு, மொழிக் கலப்புக்கள் உண்டாயிருந்து வருகின்றன.

இந்தி

*குதபுடன் பிராகிருத மொழிகளைப் பற்றிக் கூறினோம். இந்தி அப்பிராகிருத மொழிகள் பல வற்றுள் ஒன்று; ஆரியத்தின் வழித்தோன்றல். இதில் பிராஜ் (Braj) காரி (khari) என இருவகையுண்டு. இம் மொழிகள் முசிலீம் மக்களின் வருகைக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் தொட்டு கங்கைச் சம வெளிகளில் வழங்கின என்பதற்கு வரலாறு உண்டு.

குத்புதின் அயபக் (putbud din Aybak) என்னும் முசிலீம் 1193-ல் டில்லியைப் பிடித்தான். இவனே டில்லியில் முதன் முதல் அமர்ந்த சல்தான். அக்காலம் முதல் அயல் நாட்டுப் போர் வீரர் டில்லியில் தங்கினர். முதல் சல்தான் டில்லியில் சிங்காசனத்தில் அமர்வதற்கு இருநூறு ஆண்டுகளின் முன் தொட்டு, பாரசீகப் போர் வீரர் பஞ்சாப்பில் நுழைந்து வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவர்களுடன் சிலரே பெண்களுடன் வந்தனர். அவர்கள் இந்துப் பெண்களை மணந்துகாட்டு மக்களோடு கலந்தார்கள்

*These are the direct parents of the Modern vernaculars of North India, namely;—Hindi Punjabi, Marathi etc. which came to existence somewhere about 1000 A. D. though the date differs considerably in the case of different languages A History of Hindi Literature P 2 F. E. KEAY, M. A

Modern High Hindi was developed from Urdu by the exclusion of Persian and Arabic words and the substitution of those pure Indian origin, Sanskrit or Hindi.

போர்வீரரும் பொதுமக்களும் நாளாவட்டத்தில் வழக்கையில் கலந்து கொள்ளவேண்டி யிருந்தமையால் அவர்களுக்குப் பொதுவான ஒரு மொழி தேவைப்பட்டது. அம்மொழி பாரசீகம், பஞ்சாபி அல்லது இந்தியாக வேண்டியிருந்தது. நாட்டு மக்கள் புதியவர்களை விட மிகப்பலராக விருந்தனர். ஆகவே அவர்கள் உள்நாட்டு மொழியில் அராபி பாரசீகம், துருக்கி மொழிச்சொற்கள் கலந்து பேசினார்கள். முகமதிய ரூடைய அதிகாரம் கிழக்கு நோக்கிப் பரவியபோது, அங்கும் இதே நிலைமை உண்டாயிற்று.

முகமதியரின் வருகைக்குப் பின் பஞ்சாப், குசராத்து கங்கைச் சமவெளிகளில் வழங்கிய மொழிகளில் சமக்கிருதச் சொற்கள் சேர்க்கப்பட்டன. சமக்கிருதச் சொற்கள் பல திரி படைந்து நாள் வாழ்க்கையிற் பயன்படுத்தப்படும் சொற்களாயின. புதிய கருத்துக்களை உணர்த்த முகமதியர் தமது சொற்களை உதவினர். பிராமண சமயசம்பந்தமான நூல்களைச் செய்யும் இந்துப் புலவர் ஒழிந்த மற்றவர்களுக்குப் புதிய சமக்கிருதச் சொற்களைக் கையாளும் அவசியம் உண்டாகவில்லை.

இந்திப்புலவர்கள், முதன் முதல் அவதி (Avadhi) பிராஜ், இராசஸ்தானி முதலிய மொழிகளில் தமது நூல்களைச் செய்தார்கள். இம்மொழிகளே பேச்சு எழுத்து என்னும் இருவகைகளிலும் பயன்படுத்தப்பட்டன.

காரி மொழி, பேச்சு வழக்கில் இருந்தபோதும் இலக்கிய முறையில் அதிகம் பயன் படுத்தப்படவில்லை. முசிலிம் மக்கள் சில சமயங்களில், இவைகளில் ஒரு மொழியைப் பயன்படுத்தினார்கள். பொதுவாகப் பாரசீகமொழி பயன்படுத-

தப்பட்டது. முசிலிம் மக்களுக்குப் பின், இந்திமொழி வளர்ச்சியடைந்ததைப் பற்றி அறிய முடியவில்லை. முசிலிம் மக்களால் மாற்றஞ் செய்யப்பட்ட இந்தி, இன்னொரு மொழி தோன்றுவதற்குக் காலாக இருந்ததென்றும் பழைய இந்தி 700 ஆண்டுகளின் முன் எழுத்து வழக்கில்லாது நின்று போயிற்றென்றும் அறிய வருகின்றன. இந்தி எழுத்து வழக்கில்லாது போனமைக்குக் காரணம், இந்தியும் மற்றையப் பிராகிருத மொழிகளும் பொதுமக்களின் பேச்சு வழக்குக்குப் பயன்பட்டமையும், சமக்கிருதம் இலக்கிய வழக்கிற் பயன்பட்டமையுமாகும். புத்தமதக் கொள்கைகளை மகத மொழியில் எழுதப்பட்டமை ஒரு புதுமை. முசிலிம் ஆட்சிக்குப் பின்னரே, பிராகிருத மொழிகளுக்கு (மக்கள் பேசும்மொழிகளுக்கு) உயிரும் ஊக்கமும் அளிக்கப்பட்டன. வட நாட்டில் இலக்கியமொழி ஆரியமாயிருந்தமையின், வட நாட்டவர்கள் ஆரியமே தமது தாய்மொழி என அபிமானித்து வருகின்றனர்; வந்தனர்.

இக்கால இந்தி

எழு தூறு ஆண்டுகளின் முன் எழுத்து வழக்கு நின்று போன இந்தி, இப்பொழுது உருது மொழியினின்றும் பாரசீகச் சொற்களை உதறித் தள்ளிவிட்டு, அவற்றுக்குப் பதில் சமக்கிருதச் சொற்களை ஏற்றுக் கொண்டு இக்கால இந்தியாக மாற்ற மடைந்துள்ளது. இந்தி, வசன நடை எழுதப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இந்திப் புலவர் சமக்கிருதச் சொற்களை அதிகம் பயன்படுத்துகின்றனர். இந்தியும் உருதுவும் ஒரே தாய் வயிற்றிணின்றும் பிறந்தவை. அவைகளின் தன்மையில் அதிக வேறுபாடு இல்லை. இரண்டும் வெவ்வேறு வழியாக வளர்க்கியடைந்துள்ளன. உருது பார

சீகத்திலிருந்தும், இந்தி சமக்கிருதத்திலிருந்தும் ஆற்றலைப் பெற்றுள்ளன. இலக்கிய சம்பந்தமான உருதுவுக்கும் இலக்கிய சம்பந்தமான இந்திக்கும் மிகவேறுபாடு உண்டு. ஒன்று பாரசீக சம்பந்தமானது. மற்றது சமக்கிருத சம்பந்தமானது.

உருது

கஸ்நாவி என்னும் முகமதிய அரசனின் படைகள் 1027-ல் இலாகூரில் தங்கியிருந்தன. பதினேராம் நூற்றாண்டு முதல் வடமேற்கிலிருந்து முசுலிம்கள், ஆப்கானியர் மொகல் என்னும் பெயர்களுடன் இந்தியாவில் நுழைந்து வெள்ளம் போல் பெருகினார்கள். அவர்கள் இந் நாட்டையே தமது உறைவிடமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தார்கள். 800 ஆண்டுகள் வரையில் இம்மக்கள் உள்நாட்டு மக்களோடு கலந்து வாழ்ந்தார்கள். இதனால் பலமாறுதல்கள் உண்டாயின. புதிய மக்களின் மொழி பாரசீகம். இப் பாரசீகம் சுதந்தமானதன்று; அரசு மொழியோடு கலந்து திரிபுபட்டது. ஆட்சிநடத்துவதற்கோ, இலக்கியம் எழுதுவதற்கோ, இவர்கள் சமக்கிருதத்தின் உதவியை நாடவில்லை. 1832-வரையில் 500-ஆண்டுகள் பாரசீக மொழியே அரசாங்க மொழியாக விருந்தது. இந்தி மொழியில் பாரசீகச் சொற்கள் பல கலந்தன. அக்பரின் மந்திரியாகிய தோடர்மால் என்னும் பிராமணன் அரசாங்க எழுத்தாளரெல்லாரும் கட்டாயமாகப் பாரசீகம் கற்க வேண்டுமெனக் கட்டளை செய்தான்.

முசுலிம் அரசரின் தலைநகர் டில்லியாயிருந்த போது, போர்வீரரும் குடிசனங்களும் கலக்க நேர்ந்தது. ஒருவர் பேசுவது மற்றவர்களுக்குவிளங்கும்பொருட்டு, ஒருவர் மற்றவரின்

மொழியிலிருந்து பலசொற்களைப் பொறுக்கி எடுத்துக் கொண்டார்கள். பாரசீகம் அரசாங்க மொழியாயிற்று. உள் நாட்டு மொழிக்கு மதிப்புக்குறைந்தது. புலவர் தமது நூல்களைப் பாரசீகச் சொற்களோடு பாரசீகக் கருத்துக்களையும் புதுத்திச் செய்தனர். வெல்லப்பட்டவர்களாகிய மக்கள் வெற்றியாளரைப் பிரியப்படுத்த விரும்பிப் பாரசீக சம்பந்தமான சொற்களைக் கையாண்டனர். *மொழியைத் திருத்தஞ் செய்வது என்பது, மொழியைப் பாரசீக மயமாக்குவதாக விருந்தது. இவ்வாறு மாற்ற மடைந்த மொழி உருது.

*டில்லி, மீரத் முதலிய இடங்களில் வழங்கிய (Saursenie prakrit) மேற்கு இலக்கிய இந்தியிலிருந்து உருது உருவாயிற்று எனத் தெரிகின்றது. டில்லியில் முசுலிம்களின் இராணுவக் கூடாரம் இருந்தது. இதனால் நாள் வீதம் பொது மக்களும் போர் வீரரும் கலக்க வேண்டியிருந்தது.

உருது என்பது 'கூடாரம்' என்னும் பொருள் தரும் துலுக்கச் சொல். டில்லியில் வழங்கிய நாட்டு மொழி சிறிது திரிபுபட்டு வழங்கிற்று எனக் கூறினோம். சாதாரண மொழியிலிருந்து பிரித்தறிவதன் பொருட்டு இம்மொழி "சாபன்-இ-உருது (பட்டாளத்தின் மொழி) எனப்பட்டது. பொ.

*தமிழைத் திருத்தஞ் செய்வது, அதனைச் சமக்கிரு; மயமாக்குதல் எனக் கருதும் ஒரு கூட்டத்தினர் இன்றும் காணப்படுகின்றனர்.

*Both High Hindi and urdu as will be shown below developed from the dialect of western Hindi—Ibid P. 2

மக்களும் போர் வீரரும் திருமணம் முடித்துக் கலப்படைந்த போது, இம்மொழி வெளியிலும் பரவிற்று. மக்களின் மொழியினின்றும் பிரித்தறிவதற்கு மாத்திரமல்லாமல் அரசாங்க மொழியாகிய பாரசீகத்தினின்றும் பிரித்தறிவதற்காகவும் இது உருது எனப்பட்டது. “சாபானி உருது” என்பதில் சாபானி என்பது விடுபட்டது.

இந்திக்கும் சமக்கிருதத்துக்கும் உள்ள எழுத்துக்கள் ஒன்றே. இரண்டொரு சமக்கிருத எழுத்துக்கள் இந்தியில் வழங்குவதில்லை. இந்தி தேவ நாகரி எழுத்தில் எழுதப்படும். சமக்கிருதம் எழுதப்படும் எழுத்தும் இதுவே. இந்தி, ஆரியத்தின் வழித் தோன்றலாதலின் தம்மை ஆரியர் குழாம் எனக் கூறிக்கொள்ளும் ஒரு கூட்டத்தினரே இந்திப் பிரசாரம் செய்து வருகின்றனர்.

இந்துஸ்தானத்தில் இக்காலம் வழங்கும் மொழிகள் 12-ம் நூற்றாண்டுக்கு முன் தொடங்கவில்லை. வடநாட்டில் வைணவம் பரவியதாலேயே இந்தி இலக்கியங்கள் எழுத்தொடங்கின. இந்தி இலக்கியங்கள் கி. பி. 1400 அளவில் தொடங்குகின்றன. அவை பெரும்பாலும் இராமர், கண்ணன் கதைகள் போன்றவை. அக்பர் (1556-1605) ஜிகாங்கீர் (1605-1627) ஷாஜஹான் (1627-1658) முதலிய முகமதிய அரசர், காலமே இந்தி இலக்கியங்களின் பொற்காலமாகும். இந்தி மொழிப் புலவர்களுட் சிலர். சாரங்கதரர், இராமானந்தா, நாமதேவர், கபீர், நாணக், மீராபாய், வல்லபாச்சரியா, கேசவதாஸ், துளசிதாஸ், முதலியோராவர்.

பல மொழிப் பயிற்சியால் ஒரு மொழிப்

புலமை தடைப்படும்

ஒரு மொழியையே கற்கும் ஒருவனைப் போலப் பல மொழிகளைக் கற்கும் ஒருவன், அம்மொழிகளிற் புலமை அடைதல் முடியா தென்பது அனுபவம் மிக்க அறிஞர் கருத்து. இன்று சிரூர்க்கு இந்திக் கல்வி ஆகாதென அறிஞர் கிளருவதும் இக்கருத்துப் பற்றியே.

ஆங்கிலக்கல்வியினால் நாம் அடைந்த நன்மை, அம் மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ள எண்ணிறந்த அறிவு நூல்களைப் பயின்று, நமது அறிவைப் பெருக்கிக் கொண்டமை யாகும். ஆங்கில மொழி, தமிழை மாத்திரமன்றி தமிழரின் நடை உடை பாவனை உணவு முறைகளையும் மாற்றி விட்ட தென்பதை எவரும் ஒப்புவர்.

*“இருமொழிகளைப் பயிலும் குழந்தை, அது ஒரு மொழியைப் பயிலுமானால் அது அம்மொழியில் அடையும் திறமையைப்போல இருமொழிகளிலும் திறமை அடைய தில்லை. இரண்டு மொழிகளைப் பயிலும் குழந்தைகள் எங் னும் பெரிய பேச்சாளன், அல்லது புலவனாக வந்ததுண்டா? நமக்கு வேண்டியவைகளை ஒரு மொழியிற் பயில்வதை விட்டு, ஒரே கருத்துக்களை இரண்டு அல்லது மூன்று மொழி களில் உணர்த்தப் படுவது உழைப்பும் காலச் செலுமாகும்”

*Language its natural development and origin

—o. Jaspersen

